

O istem svetniku se pripoveduje še več pristrčnih dogodbic iz ptičjega življenja. Nekoč so mu prinesli mrtvega slavnca. Močno se mu zasmili, vzame ga v roko in blagoslovi, in glej, slavček takoj oživi. — Golobčka, katerega je bila neka zver napadla in hudo ranila, je nagloma ozdravil s tem, da mu je z maščobo pomazal rane in ga blagoslovil. Ganljivo je bilo videti, kako je bilo zdravljene golob potlej hvaležen svetniku; povsod ga je spremljal, sedal mu na ramo in jedel z roke. — Drug ptiček, ki je znal silno lepo peti, je služabnika Božjega spremljal, kadar je obiskaval bolnike. Vsedel se je na drevo pred hišo, v kateri je bil bolnik, in žvrgolel svojo lepo pesmico tako dolgo, dokler ni prišel svetnik iz hiše; še-le tedaj je odletel. — Še najlepše pa je bilo ob njegovi smrtni bolezni. Nekaj dni pred njegovo smrtjo je priletela množica malih ptičkov pred okno njegove bolniške sobe in pričela tu prečudno lepo petje. Vsi navzoči so se še tembolj čudili, ker še nikdar niso videli in slišali tako izredno lepih in ljubkih ptičev pevcev. Zadnji dan pa so neprenehoma nadaljevali svoje ganljivo lepo petje do jednajste ure po noči. Svetnik sam je ganljivo-veselo spoznal, da mu je neskončno usmiljeni Bog poslal svoje angelje iz nebes, da so mu v tolažbo.

Zaznamovani dnevi.

(Spisal J. Štrukelj.)

IX. Za 1 a s.

Bog se usmili, koliko mi prizadenejo ti otroci! Vedno jih učim in opominjam, pa vendar zmeraj kaj nerodnega vidim pri njih! O dobrom vem, danes ne bo brez joka, preveč se jih je nateplo in prevelik vrišč imajo. Saj smo bili mi včasih tudi poskočni, taki pa le nismo bili, Bog pomagaj vendar!“

Stari Brezar je tako tožil; mož je šel že na osemdeseto; bil je na pol hrom in je sedel pod košato lipo pred hišo. Pa ni bil brez dela: zibal je devetmesečnega Jožka. Dolgo ni hotel zaspiti najmlajši Brezar, malo zaradi nadležnih muh, katerim se o sv. Jerneju nihče ne ubrani, malo je bil pa najbrž bolan sitnežek, saj o novini ljudje tako radi boleajo. Sedaj — na tri je šla ura — so se mu pa vendar-le začenjale oči zapirati, toda otroci na Dolinarjevem vrtu so zavriščali, pa je zopet izpregledal ter jel otepati z ročicama. Stari Brezar bi bil tako rad poklical domače tri: Tinčka, Pepco in Lojzka, tuje pa oštel in razgnal, toda bal se je, da ne bi s klicanjem Jožka še bolj predramil. Urneje je začel zibati, polglasno pa se je kregal tako-le:

„Prav nič se jih ne prime, no, prav nič! Pa so vsi jednaki, naši kakor drugi! Saj človek potrpi, če pa le nič ne slišijo, pa tudi najpotrpežljivejšemu kri zavre. Dopoldne, no, moral sem se jeziti. Kokošar je šel skozi vas, pa

je bilo brž vse polno otrok okrog kurnikov — naši seveda tudi, dasi sem jim pravil, da nimajo nič opraviti. Pa če bi samo gledali, naj bi še bilo. Ali da gre ubogi živalici, ki je že tako zaprta v tesnem kurniku, perje puliti iz repa, to je pa vendar od sile! In ko sem našemu Tinčku za kazen tudi jaz izpulil nekaj las, bil bi kmalu navsezadnje doma jaz kregan. No, saj Janez me rad posluša, samo z otroki je premehak; pa mu pravim, da otrok ne umrje, če bi ga s šibo kaznoval, pa le prizanaša Že zopet kričé, o ti predrti vrabci taki, da mi Jožek ne bo zaspal! Rad bi le vedel, kaj iščejo po drevju, saj letos ni skoro nič rodilo! Ej, potem je pa še bolje, če ga je malo; vse zeleno bodo spravili s češpelj, potem ni čuda, da je pri vsaki hiši bolezen.“

Precéj daleč od starega Brezarja je bila Dolinarjeva kriva češplja. Stara je že bila in velika, rodila ni mnogo, nekaj pa vendar-le. Dolinarjev Nace je splezal nanjo in obiral redko viseče češplje. Bolj zrele so izginjale v njegov žep ali usta, kako slabejšo je pa vrgel na tla, kjer se je precéj vnel za njo boj. Kajpada, vsak bi jo bil rad dobil, zato so planili po nji ter čisto nič pazili, čeprav se je kdo prekucnil ali zadel s svojo ob tujo glavo. Škoda, da je le jeden dobil češpljo — pa še tista ni bila nikoli cela. Vedno in vedno so prosili Naceta, naj potrese, a ni hotel. Izpustil je pa še marsikatero češpljo, da so se pulili za njo; pri tem pa so kričali, kakor znajo le taki tiči, in jezili starega Brezarja. Toda dolgo ga niso.

Brezarjev Tinček in Dolinarjev Janezek, ki sta bila istih let — vsak sedmih, sta se sprla zaradi češplje. Dobil jo je bil Brezarjev, ker je odrinil Dolinarjevega, toda oni je bil hud, češ, saj so vse naše, čemu hodiš na naš vrt. Kakor mlada petelinčka sta si bila brž v laseh ter se začela boriti ne za šalo, ampak v resnici. Pa bodisi da je bil Dolinarjev res močnejši, bodisi da je imel samo več poguma, skratka: Brezarjev je padel premagan v travo. To ga je jezilo. Vpričo toliko otrok, pa da bi se mu vsi smejali ter dejali, da ni za nič! Hitro popade na tleh ležečo suho vejo in udari Dolinarjevega kar po obrazu. Temu se je iz nosa pocedila kri, in neznansko je zakričal: „Le stoj, le stoj, le počakaj, oh, saj nič ne vidim!“

Ali je bil Dolinarjev vrt prazen! Nace je bil hitro s češplje na tleh in peljal Janezka pred vežo, da bi ga pri vodnjaku z mrzlo vodo zmil. Drugi pa so bežali na vse strani. Stari Brezar je imel slabe oči in ni videl, katera dva se pretepata. Ko sta mu pa Pepca in Lojzek povedala, da je Tinček Dolinarjevega z vejo mahnil, jel je zopet tarnati:

„Oh, ta otrok, ta otrok! Zmeraj kaj, zmeraj! Pa kje je sedaj? Kam je pa šel?“

Toda Pepca in Lojzek nista vedela odgovora. Kar zmanjkalo ga je z vrta.

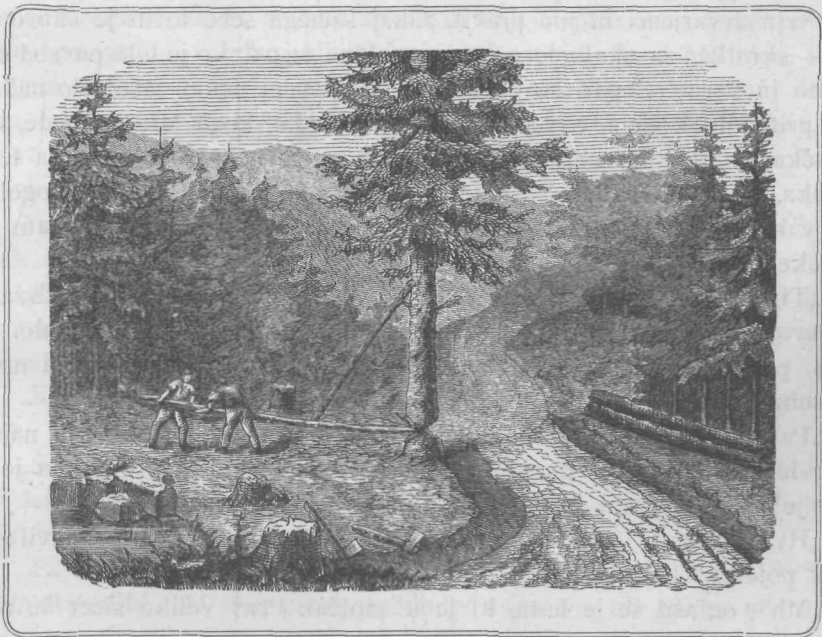
No, Dolinarjevemu ni bilo posebne sile. Kri se je ustavila, nos je bil cel, oči so bile pa tudi kmalu dobre, samo majhno ga je bil Tinček ošinil po njih, drugega hudega ni bilo. Če bi bil prišel deset minut pozneje Tinček k Dolinarju, brez dvomu bi bila že zopet prijatelja. Pa Tinčka ni bilo nikjer. Lojzek in Pepca sta že vse obhodila: pod podom, za svinjakom, v svislih sta tudi že bila, šla sta ga iskat pod streho in klicala: „Tonček, le pokaži

se, saj ni nič; Janezek je že dober.“ A Tinček se ni pokazal. Minula je ura za uro, o Tinčku ni bilo ne duha ne sluha.

„Peter, le pritisni, le še, le dajva, bo bo . . . še majhno, dobra je, ta ne bo več vstala!“

Tako je spodbujal drvar Miha svojega tovariša, ko sta istega dne proti večeru v gozdu za vasjo podirala debelo smreko. Zašumelo je, veje so udarile po tleh, manjša drevesca, katera je podajoče drevo oplazilo, so se kakor strahu tresla, par vran je prestrašeno sfrfetalo iz sosednih smrek, smrekine veje so na tleh še malo trepetale, kakor bi kazale zadnji znak življenja, vse je utihnilo.

„Katere se bova pa sedaj lotila?“ vprašal je Miha.

„I, kar ono-le dajva — stoj no, ali slišiš?“ odgovoril je Peter ter vlekel sapo vase.

„Za božjo sveto voljo, kaj pa je?“ čudil se je sedaj tudi Miha.

„O Marija, o Marija!“ se je slišalo in pa otročji jok, in drvarjema se je zdelo, kakor bi prihajal ta glas iz vrha posekane smreke. Groza ju je obšla.

„I, saj ni bilo žive duše blizu —“ ni šlo Petru v glavo, da bi bil človek v smreki, in nič ni imel veselja, da bi šel preiskovat, kaj bi bilo.

Toda jok je bil čedalje silnejši; ni bilo dvoma, da mora biti kak otrok v bližini. Videlo se ni nikjer nič. Miha in Peter vzameta sekiri in gresta proti vrhu podrte smreke. In prav pod gostimi vejami, katerim je branila debela skala, da niso z vso težo priletele do tal, poskušal je — Tinček, da bi prišel iz neprijetne ječe. Pa nikamor ni mogel; težke smreke šibek otrok ne premakne, saj je še Peter in Miha nista mogla. Zato sta hitro oklestila smreko ob vrhnem koncu in oprostila Tinčka.

„Za las“, dejal je Peter in pokazal debelejšo suho vejo, ki je štrlela ravno proti mestu, kjer je ležal Tinček, „samo za las je manjkalo, pa bi bilo otroka predrlo.“

„Če bi pa skala ne bila odnesla in obvarovala, gotovo bi ga bilo zmečkalo“, govoril je tudi Miha in zamišljeno gledal za skalo, ki je držala smreko in imela za seboj precejšnjo votlino. „Bog nas varuj, kakšna nesreča bi se bila lahko pripetila! I, kako pa da se nisi ognil, saj si videl, kam bo smreka padla?“ vprašal je očitaje Tinčka.

Sedaj je ta na pol povedal, zakaj in kako je prišel pod smreko. Poprej popoldne, ko je Tinček pribežal z Dolinarjevega vrta v gozd, sekala sta drvarja še drugje. Vroče mu je bilo in truden je bil od hitrega bega in skrbi in strahu, češ, kaj, če sem Janezku oko iztaknil — toda o pretepu na Dolinarjevem vrtu drvarjema ni nič pravil, zakaj samega sebe tožiti je skoro malo sitno — skratka: za skalo je poprej popoldne zaspal, ko je bilo povsod okrog vse tiho in varno. Zbudil se pa ni prej, dokler ni nekaj zašumelo nad njim in ga pritisnilo k tlem. Seveda ni prijetno, kadar koga tako prebudé, kakor je Tinčka smreka. Po obrazu in po rokah ga je nekaj bodlo, in pa tema je bila taka, da ni nič videl. Še huje je bilo pa to, da ni nikamor mogel. Res sreča v nesreči je bila, da ga ni ubilo ali zadušilo ali pretrlo. Zato je pa tudi rekel Miha:

„Tinček, le angelju varihu se zahvali, da si še živ! Ako ni držal nad teboj svoje roke, je pa vendar tako uredil, da si legel tik za skalo. To ti povem: pol čevlja naprej ali na stran, pa bi imela sedaj-le midva mrlička pred seboj.“

„Pa čisto brez krivde bi bila“, dodal je Peter, „ali ljudje bi naju bili vendar-le dolžili, da sva ga ubila po neprevidnosti. Hvala Bogu, da je tako, kakor je!“

„Hvala Bogu!“ dejal je prav iz srca tudi Miha ter še pristavil: „Kar domov pojdiva! Tinček, kaj ti ne pojdeš?“

„Mh“, oglasil se je le-ta, ki je le molčal. Prav veliko sicer še ni znal misliti, pa vendar ni nemogoče, da bi mu ne bilo nič na misel hodilo: morda je pa mene smreka zato udarila, ker sem jaz Dolinarjevega Janezka. Molčal je pa tudi še zato, ker mu je šlo po glavi, kaj bo neki doma in kako je Janezku. No, Miha in Peter sta šla ž njim in pripovedovala že po poti vaščanom, še obširneje pa pod Brezarjevo lipo, kakšna nezgoda se je bila pripetila.

„Oh, ti otroci, zmeraj kaj, zmeraj kaj!“ ni se mogel naježiti ta dan stari Brezar. „Kaj ga pes nese v gozd! Doma nagaja, potlej pa tako pride! Doma napravlja nepokoj, drugje pa ljudi v strah pripravlja. Saj pravim: zmeraj kaj!“

Je že tako, pa je bilo vedno tako in menda tudi bo: nerodnežu je brž kazen za petami; včasih se ji kdo malo odmakne, ne uide ji pa popolnoma nihče. Verjamete?

